Raad van State

200708852/1.
Datum uitspraak: 30 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/10570 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 21 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2007 heeft de minister van Justitie de aan (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 november 2007, verzonden op 22 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

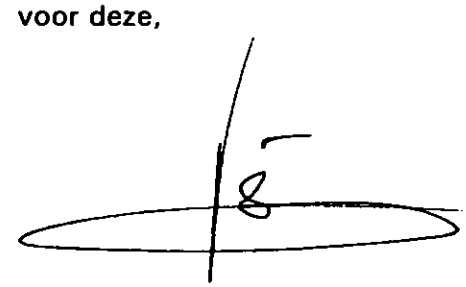
w.g. Van der Beek-Gillessen
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2008

91-566.
Verzonden: 30 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 07 / 10570 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 9 februari 2007.
Kenmerk: 0602.23.0398.
V-nummer:

Behandeling ter zitting: 15 oktober 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder eisers vergunning voor verblijf asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingetrokken.

Tegen dit besluit is namens eiser op 8 maart 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. De gronden van beroep zijn bij brief van 6 april 2007 en 2 oktober 2007 aangevuld.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 15 oktober 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. M.M.J. Pieters, ambtenaar ten departemente. Tevens was aanwezig H. Kapar als tolk.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, afkomstig uit Burundi, heeft zijn land van herkomst verlaten nadat op 27 november 2005 voor zijn woning een tweetal soldaten waren vermoord. Eiser verwacht dat hij, samen met zijn vrouw, zal worden verdacht van samenwerking met de rebellen en dat hij bij terugkeer zal worden vermoord. Eiser heeft op 27 december 2005, na ondergedoken te hebben gezeten bij zijn oom, zijn land van herkomst verlaten en is naar Nederland gekomen. Vervolgens heeft hij op 23 februari 2006 een asielaanvraag gedaan.

Bij besluit van 2 maart 2006 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, geldig van 23 februari 2006 tot 23 februari 2011. Op 9 februari 2007 heeft verweerder deze vergunning ingetrokken.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de onderhavige vergunning dient te worden ingetrokken op grond artikel 32, eerste lid, aanhef en onder d (de rechtbank leest: c) van de Vw 2000, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Verweerder heeft zich bovendien op het standpunt gesteld dat er ook overigens geen grond is om eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen, omdat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om zijn reisroute vast te kunnen stellen en zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

Eiser heeft betoogd dat hem ten onrechte wordt verweten dat hij geen reisdocumenten, in het bijzonder het paspoort waarmee hij heeft gereisd, kan overleggen. Eiser volgde slechts de aanwijzingen van zijn reisagent op die hem in veiligheid zou brengen. Vooraf kon eiser niet vermoeden dat het genoemde paspoort van een dergelijk groot belang was, hij had immers zijn identiteitskaart bij zich en hij heeft deze ook overgelegd. Over zijn reis naar Nederland heeft eiser wel degelijk concrete informatie verstrekt. Verweerder heeft ten onrechte getoetst aan het strengere criterium van de "positieve overtuigingskracht". Voorts is namens eiser aangevoerd dat onvoldoende rekening is gehouden met de etnische verhoudingen in eisers land van herkomst. Eiser vreest bij terugkeer naar Burundi een behandeling of bejegening bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Tenslotte is eiser van mening dat het beleid van categoriale bescherming dat gold voor Burundi ten onrechte is beëindigd, aangezien er nog veel geweld is en er nauwelijks van een verblijfsalternatief kan worden gesproken

Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

De rechtbank stelt voorop dat verweerder bij het instellen dan wel beëindigen van een beleid van categoriale bescherming een ruime beoordelingsruimte toekomt. De indicatoren voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid zijn neergelegd in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Het beleid van categoriale bescherming wordt verder toegelicht in paragraaf C1/4.5.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000).

Verweerder heeft in het bestreden besluit aangegeven dat op grond van de informatie in het algemeen ambtsbericht van 31 maart 2006 van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Burundi (kenmerk DPV/AM-898723) op 19 juni 2006 het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Burundi is beëindigd. Uit voornoemd ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in grote delen van Burundi relatief rustig is, mede door de aanwezigheid van de VN-vredesmacht l'Operation des Nations Unies au Burundi (ONUB). De aard van het geweld is in deze gebieden niet meer zodanig dat aldaar een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd. Alleen in de provincies en én in enkele wijken van de hoofdstad, waar de rebellengroepering Forces Nationales pour la Libération (hierna: FNL) nog actief is, vinden nog regelmatig gevechten plaats tussen het regeringsleger en de FNL. De situatie in deze provincies wordt nog wel categoriaal beschermingswaardig geacht. De relatief rustige delen van Burundi zijn over het algemeen bereikbaar vanuit deze laatstgenoemde provincies. Verder blijkt uit het ambtsbericht dat verschillende VN-organisaties actief zijn in Burundi en dat de UNHCR oordeelt dat de veiligheidssituatie aldaar is verbeterd. Vrijwillige terugkeer wordt door de UNHCR gefaciliteerd. Daarnaast kennen België, Denemarken, het Verenigd Koninkrijk en Zwitserland geen bijzonder toelatings- en terugkeerbeleid voor asielzoekers uit Burundi.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van het vorenstaande, mede gelet op hetgeen namens eiser daaromtrent is aangevoerd, in redelijkheid het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi heeft kunnen beëindigen. Voor zover eiser heeft beoogd het rapport "We flee when we see them" van

Human Right Watch van 25 oktober 2006 (mede) als onderbouwing in te brengen voor zijn beroep op (voortzetting van) het categoriaal beschermingsbeleid, merkt de rechtbank op dat dit rapport op de literatuurlijst staat van het laatste ambtsbericht van 14 september 2007 en als zodanig in de beoordeling is meegenomen, terwijl dit ambtsbericht geen aanleiding is geweest het categoriaal beschermingsbeleid weer in te voeren.

Op grond van de wetshistorie en de in dat kader door verweerder gedane toezeggingen moet ervan worden uitgegaan dat een besluit, waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt voor zover daarin het oordeel besloten ligt dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. Gelet hierop heeft de vreemdeling hangende de geldigheidsduur van de hem verleende vergunning geen belang bij het instellen van beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Zulk belang kan ontstaan indien op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 tot intrekking, zoals in het onderhavige geval, dan wel niet-verlenging van die vergunning wordt besloten. Alsdan zal de ter zake bevoegde rechtbank treden in een oordeel over de grond waarop de verblijfsvergunning is verleend en de gronden waarop die niet is verleend.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Indien zich een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mogen, ingevolge het eerste lid van dit artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Tweede Kamerstukken 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van documenten niet aan eiser heeft kunnen toerekenen. Eisers argument dat hij, al dan niet gedwongen, het paspoort waarmee hij heeft gereisd aan de reisagent heeft moeten afgeven, valt aan eiser toe te rekenen. Eiser was ten tijde van de afgifte van de reisdocumenten in een veilig land, zijnde Nederland, waar hij de bescherming van de autoriteiten kon inroepen.
Daarnaast heeft verweerder betekenis mogen hechten aan de omstandigheid dat eiser niet in staat is gebleken om consistent, gedetailleerd en verifieerbaar te verklaren over de door hem gestelde reisroute. Van eiser mag worden verwacht dat hij meer informatie kan verschaffen over zijn reis dan hij daadwerkelijk heeft gedaan. Eiser heeft slechts een schatting gegeven van de tijden van de reis en de vlucht, de kleur van de kleding van de bemanning aan boord en de kleur van het vliegtuig. Over de overstap die eiser heeft gemaakt, het stoelnummer en de naam waaronder hij heeft gereisd heeft hij geen informatie verschaft.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiser aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om zijn relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden

Evenmin is er grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. Eiser heeft zijn vrees voor vervolging gebaseerd op vermoedens en verklaringen van derden die niet concreet en verifieerbaar zijn

onderbouwd. Zo heeft eiser van derden vernomen dat er vanuit zijn huis zou zijn geschoten. De verdwijning van de huisknecht en de bedreigingen van eisers echtgenote heeft eiser vernomen van zijn oom. Voorts heeft verweerder het onaannemelijk mogen achten dat eiser in de negatieve belangstelling van de Burundese autoriteiten zou staan, terwijl hij (relatief) eenvoudig was te traceren. Bovendien heeft eiser niet geloofwaardig gemaakt dat hij bij de autoriteiten niet aannemelijk zou kunnen maken dat hij op het moment van de aanslag niet thuis was door getuigenverklaringen te overleggen.

Verweerder heeft eiser terecht niet aangemerkt als verdragsvluchteling of in aanmerking gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen in tegenwoordigheid van mr. A.J.H. Bosgoed als griffier en uitgesproken in het openbaar op

21 NOV 2007

w.g. A. Bosgoed w.g. M. Hillen

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: 22 NOV 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

mr. A.H. Odekerken-Holtkamp
mr. L.J.H. Hoven-Kohl
mr. S. Selbach

advocaten en procureurs

6993-C

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
18 DEC 2007
ZAAKNR. 200708852-1
AAN: V2
BEHANDELD DOOR: PARC

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA -s-Gravenhage

tevens per fax: 070-3651380

BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbaar College,

wonende te te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mw. mr. S. Selbach aan het Tongerseplein 9, te 6214 BH Maastricht, die door appellant te dezer zake bepaaldelijk gevolmachtigd is onderhavig beroepschrift in te dienen en als zodanig voor hem zal optreden, geeft te kennen:

Appellant tekent bij deze hoger beroep aan tegen de uitspraak van rechtbank te Maastricht d.d. 21 november 2007 onder Awb nummer 07/10570, tussen appellant als eiser en de Staatssecretaris van Justitie als verweerder.

Als bijlage 1 wordt de bestreden uitspraak in het geding gebracht.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te Maastricht, waarin het beroep d.d. 8 maart 2007 ongegrond wordt verklaard.

GRIEF 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank:

"er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van documenten niet aan eiser heeft kunnen toerekenen....

"Waldeck Bastion" Tongerseplein 9 6214 BH Maastricht Tel. (043) 321 68 80 Fax (043) 325 20 99

ADVOCATENKANTOOR ODEKERKEN-HOLTKAMP

TOELICHTING:

Appellant heeft de instructies van zijn reisagent gevolgd. Appellant bemerkte dat de reisagent voor hem een vals paspoort had geregeld dat bij de grens getoond en gecontroleerd werd. Tevens wist appellant uiteraard dat hij zijn eigen, originele en juiste, identiteitskaart in zijn broekzak had.
Appellant heeft verklaard waarom hij het paspoort wederom aan de resiagent heeft teruggegeven, maar in casu kan dit om de navolgende argumenten geen reden zijn om aan appellant te worden verweten en aan te rekenen.
Verwacht verweerder, en hiermee ook de rechtbank, dat appellant willens en wetens een paspoort waarvan hij weet dat het vals is, aan de autoriteiten van het land waar hij bescherming inroept, overhandigd? Dit is volstrekt onlogisch.

Verweerder zou een punt hebben indien appellant zijn eigen paspoort op enige wijze zou wegmaken om zijn juiste identiteit de verbergen om bijvoorbeeld onder een ander naam asiel aan te vragen. IUn dit geval heeft appelant er juist voor zorggedragen dat hij in het b ezit is van het juiste identiteitsdocment. Gehhel ten onrechte wordt hem nu het verwijt gemaakt dat hij een vals document teruggeeft aan een reisagent die hij vertrout en waarvan hij begrijpt dat het pas[poort diens eigendom is.

GRIEF 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank:

"Daarnaast heeft verweerder betekenis mogen hechten aan de omstandigheid dat eiser niet in staat is gebleken om consistent, gedetailleerd en verifieeerbaar te verklaren over de door hem gestelde reisroute..."

TOELICHTING:

Appellant heeft in casu duidelijk aangegeven welke gegevens en details hij weet over zijn reisroute van Burundi naar Nederland. Vooropgesteld zij dat appellant aannemelijk moet maken dat hij deze reisroute heeft gevolg en niet dat hij dit met (meerdere) bewijsstukken kan aantonen. De details zoals appelllant deze weergeeft geven blijk van het feit dat hij daadwerkelijk eerst met een auto en vervolgens met een vliegtuig via Ethiopie is gereisd. Had hij dit niet, dan wist appellant ook niets te verklaren over de tiidsduur en de gegevens het Ethiopishce vliegtuig en de bemanning. De tijdstippen en duur van de vlucht en tussenstop zijn door eenvoudig onderzoek te controleren en verifieren. Iemand die deze reisroute niet heeft gevolgd, had deze gegevens niet kunnen verstrekken.

Aangezien appellant zijn reisroute aannemelijk moet maken en niet aantonen, kan het niet zo zijn dat er een minimum aan details verstrekt moet worden om te concluderen dat appellant consistent, gedetailleerd en verifieerbaar verklaard heeft.

In casu is appellant consistent in zijn verklaringen, althans verweerder vermeld geen inconsistente gegevens en de reisroute had, zoals reeds gezegd, eenvoudig geverifieerd kunnen worden. Het is aan verweerder dat dit niet is gebeurd, maar dit ligt buiten de verantwoording van appellant.

GRIEF 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank:

"evenmin is er grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.."

TOELICHTING:

Verweerder en vervolgens ook de rechtbank motiveren onvoldoende en ten onrechte dat er geen positieve overtuigingskracht uitgaat van het asielrelaas van appellant, nu hij zijn vrees voor vervolging baseert op vermoeden en verklaringen van derden.

Hierbij wordt eraan voorbij gegaan dat appellant zeer kort na het genoemde incident van de schietpartij ter plaatse was en zelf nog de menigte en de doodgeschoten soldaten gezien. Het feit dat hij de daadwerkelijke schoten niet heeft gezien of gehoord, doet hieraan niet af. Bovendien is namens appelant duidelijk aangegeven dat zijn vrouw (en andere buurtgenoten) getuigen zijn geweest van het schietincident en het had dan ook op de weg van verweerder gelegen om hierna onderzoek te doen door bijvoorbeeld een individueel ambtsbericht. Dit heeft verdeerder nagelaten.

Er kan en mag van appelant in zijn postie niet verwacht worden dat hij concretere bewijzen van het incident kan geven, maar verweerder bevindt zich wel in de positie dat deze mogelijkheden tot onderzoek biedt. Geheel ten onrechte is de rechtbank aan deze mogelijkheid voorbij gegaan en motiveeert zeer summier waarom de stelling van verweerder terzake wordt gevolgd.

Indien en zodra het genoemde incident als vaststaand kan worden aangemerkt zijn er voldoende aanwijzingen en feiten om het asielrelaas van appellant inhoudelijk te beoordelen. Dit is nu ten onrechte niet gebeurd.

CONCLUSIE:

Op grond van het voorafgaande concludeert appellant:

- Tot gegrondverklaring van zijn hoger beroep tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank te Maastricht d.d. "21 november 2007 onder AWB nummer 07/10570;

- Tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank te Maastricht d.d. 21 november 2007 onder AWB nummers 07/10570, met veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures.

Maastricht, 18 december 2007

Advocaat-Gemachtigde

S. Selbach